

urzica

ANUL XXI • Nr. 18 • 30 SEPTEMBRIE 1969 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

ADRIAN ANDRONIC

— Cam pe aicea se află cultura de păioase, dincolo
ogorul cu cartofi, iar la dreapta crește sfecla!!!

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Fiind pus mereu în ordinea alfabetică în fruntea listelor de scriitori, Abgar Abageief a lăsat impresia că a fost primul poet al țării sale. Cred că meritul acesta revine lui Wenceslas Zalomițchi. Dar cine l-a pus să-și înceapă numele cu litere din coada alfabetului?

● O piesă de teatru poate fi oricât de lungă, dar cu o condiție: să n-aibă lungimi.

● Se crede cel mai mare scriitor care a trecut pe planetă. De la înălțimea acestei convingeri intime, își permite, în public, accese de modestie care frizează platitudinea, umiliința.

● Ar avea alt preț versurile noastre, dac-ar fi citite nu cu indiferența contemporanului, ci cu evlavie de care se bucură Eminescu.

Prestigiul e cel mai mare crainic al poeziei.

● Nu e plăcut să trăiești decît în țările semi-civilizate. În primitivi lipsește confortul; la supercivilizați confortul creează

aglomeratii, iar aglomeratiile distrug confortul.

● Nu se supără cînd nu-i dai. Se supără cînd nu-i mai dai.

● Cînd ai bani, poți economisi timpul, care e mai prețios.

● Aș vrea să fiu bogat ca să pot folosi pentru scopuri mai înalte vremea pe care o pierd alergînd după bani.

● Dac-ați fi izolat pe-o insulă și n-ați avea dreptul decît la o carte, pe care ați lua-o?

— Marea enciclopedie!

● E mai ușor să ai trei sute de neveste ca Atila decît să scrii trei sute de sonete ca Petrarca.

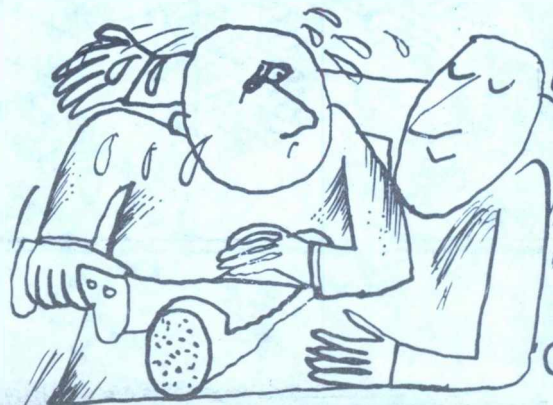
● M-am săturat să tot dau vești bune. De la o vreme anunț cataclisme și văd c-am devenit mai interesant.

● Din cugetările lui Adam: — Eva este inamicul public numărul unu.

Instantaneu

La Alimentara de pe strada mea sînt trei vînzători: Petrică la mezeluri și brînzeturi, Vasile la coloniale și Tănase la băuturi. Am intrat într-o zi să iau trei sute unt și două sute cincizeci ceafă. Petrică taie de zor cu cuțitul lui cu lama lungă și subțire. Lume multă la el, abia prididea. Îi mergea mîna ca o mașină. «200 Vinătoresc», «300 mușchiuleț», «400 cașcaval», «250 unt», «Vreau mai slab», «Vreau mai gras», «Vreau de la margine», «Vreau de la mijloc». Petrică nu sta o clipă. M-am dus la băuturi, la Tănase. Aranja sticlele. Le lua de sub tejghea și le punea în rafturi: «Mă Tănase, (mă cunosc bine cu ei), dă-i o mîna de ajutor lui Petrică!». Tănase a scos capul de sub tejghea și a văzut omenire în raionul lui Petrică. «Ai dreptate!» zice. Și s-a dus acolo: «Tovarășii, aveți răbdare! N-are decît două mîini omul!» Și s-a întors la sticlele lui. Asta a fost ajutorul. Petrică are numai două mîini, dar mă gîndeam că împreună cu Tănase o să aibă patru. Dar Tănase, are treabă la sticle. Acum ia sticlele din raftul de jos și le pune în raftul de sus. Mă duc la el: «Mă Tănase, dă-i ajutor lui Petrică! Pierde lumea timpul și nici el nu mai prididește». Tănase a intrat sub tejghea. Scoate capul: «Ce zici?» «Uite ce-i la Petrică». Se uită. «Lume multă!» Oftează și intră iar sub tejghea. «Mă Tănase, dar tu ce faci?» «Aranjez rafturile!» «Ai timp altă dată. Uite ce-i acolo!» Tănase șterge o sticlă cu cîrpa. Mi-o arată: «Mastică! Iei una?» «Nu iau, vreau unt!» «Du-te la Petrică!» Și pune sticla sus. Apoi se dă un pas înapoi să vadă dac-i la mijloc. «Merge!» La Petrică dever mare: «Salamuri!» «Brînză!» «Ceafă!» «Unt!» «Garf!» «Nu-mi

da os!» Fierb. «Mă, Tănase, dacă tu treci puțin în raionul lui Petrică și-l ajuți la vînzare, cînd e aglomerație, ce se întîmplă?» «Dar ce, asta-i aglomerație?» «E mă, ia uite!» Tănase se uită. «E!» Apoi: «la ține aici!» Îmi dă o sticlă și coboară de pe tejghea. «Uff! Am terminat-o și pe asta!» «Acum mergi la Petrică?» «Ce să fac la Petrică?» Izbucnesc: «Să-l ajuți!» «Ai dreptate!» Tănase iese de după tejghea și încuie ușa. «Ce faci, Tănase?» «Gata! E 12! Ne ajunge de azi-dimineață! Nu mai intră nimeni». Tănase stă la ușa și o deschide la cei care ies. Vin lingă el. «Bravo, mă Tănase!» El aruncă o privire la rafturile lui. «Miine să vezi muncă!» «De ce, Tănase?» «Trebuie să mut vermul la mijloc și sus pun mastică! Și jos pun țuica!» «Dar... unde pui vinul?» Petrică se șterge pe frunte cu o batistă. Tănase de la ușa îi dă curaj: «Gata, mă! Ce zici, ce zi grea am avut azi?»

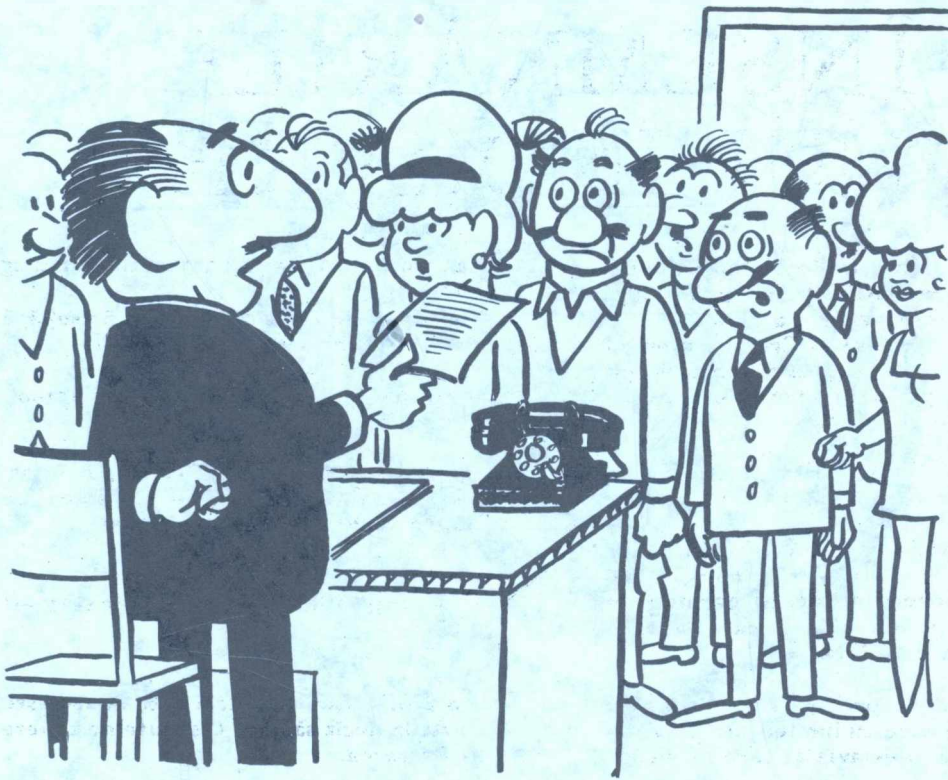

— Circu' Kludski?
— Ași... circulară!!!

FUGA DE RĂSPUNDERE

FRED GHENĂDESCU

— Avem un referat pentru dotarea cantinei cu hîrtie de prins muște. Cine semnează primul?...

idian

de SORIN RĂȘCANU

ieri am fost din nou. Minune. I-a schimbat. Petrică la băuturi. Tănase la mezeluri și rînzeturi. E în viteză. Deodată strigă: «Mă, la de la băuturi! Petrică! Vino, și dă aici o mînă de ajutor. Ce arzi gazul acolo!» «Nu rd gazul! Pun berea la mijloc!» «Dar nu ezi ce-i la mine?» «Nu-i raionul meu!» Ajung la rînd. «Tănase, dă-mi trei sute mușhiuleț!» Tănase e transpirat. Se apleacă pre mine: «Ce zici de el? Nu vine!» Zimesc: «Nu-i raionul lui!» Tănase îmi taie elii groase. «Și ce dacă nu-i raionul lui?» «E raionul tău!» Tănase îmi dă mușchiulețul etăiat.

Am pierdut o jumătate de oră pentru trei ute de grame de mușchi. A doua zi dimineață am venit la slujbă. «Tovarășe, ar trebui să scrii ceva despre deservirea în magazine... Du-te în sectorul cutare!» «Nu-i sectorul meu!»

M-a luat gura pe dinainte.

GRAD

COȘMAR

— Ai înebunit, Nae? Ce sari așa din somn?

— Aoleu, ce vis groaznic! Se făcea că venise o comisie să-mi controleze gestiunea!

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din „cugetațiunile“ unui becher

● Nu contest că femeile au rostul lor pe lume. Dar, o dată ajunse neveste, îți strică absolut toate rosturile.

● Cele mai ideale neveste sînt soțiile altora.

● Nu m-am însurat, nu pentru că am avut ceva împotriva căsătoriei. Dar, nu mi-a plăcut dulceața de coarne.

● Toate nevestele au limba ascuțită și picioarele reci.

● Dacă «legea naturii» a stabilit ca omul să moară singur, nu înțeleg de ce trebuie să fi trăit în doi.

● Adevăratul celibatar fuge de neveste și aleargă după femei.

● N-am vrut să mă însor, nu pentru că nevasta îți mănincă jumătate din viață, ci numai pentru că îți ia trei sferturi din plapumă.

● Toți ginerii parcă sînt împăiați și, toate miresele, parcă n-au mîncat decît iaurt.

● Nevasta are trei arme istorice: jugul, zgarda, și clanța (nu cea de la ușă).

● În căsnicie, femeia este instituție și bărbatul funcționar.

● Mai bine tu singur, decît singur în doi.

● Toate nevestele sînt în voce cînd e vorba să-ți faci muzică de cameră.

● Cînd bărbatul spune soției că e fericit în căsnicie, înseamnă că ori e ziua ei de naștere, ori nu s-a deșteptat încă, el, din somn.

● Nu mîncîm mămăligă, fiindcă tucul se pune pe... pirostrii.

● M-aș însura numai pentru plăcerea de a rămîne văduv.

● Dragostea face căsnicia și căsnicia desface dragostea.

● Ghici — ghicitoarea mea: — Ce riști să ai cînd ești însurat și să pui cînd ești becher?

(Coarne)

● Ah! Ce bine e să sforăi de unul singur!

BIBLIOTECA
Orăștie

Despre biografie

de RODICA TOTT

Omule,
lată foile-acestea
pe care trebuie să-ți scrii cuminte povestea.
Nu te grăbesc: ai timp o viață.
Cît despre prefață
nu-ți strînge gînduri de chelțuială
fiindcă o vor scrie criticii tăi
fără greșeală.

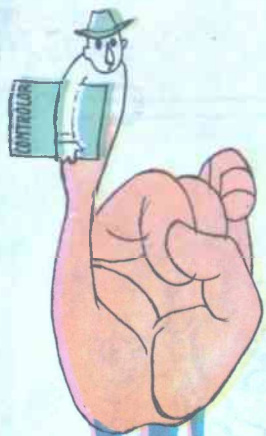
Ai grijă însă de fiecare cuvînt
ce se așterne pe foi
pentru că nu te mai poți
intoarce-napoi!

Vezi, tu — și mie mi s-a dat
același sfat
dar n-am luat seama
la rostul literelor logodite-n hîrtii
și-am uitat să pun deseori
punctul pe i.

Pe urmă
am repetat prea grav, și mereu
pronumele EU,
și-am scris cuvîntul IUBIRE
la capăt de rînd
cu literă mică, subțire.

Fiecare greșeală, înseamnă
o părere de rău
cu care trec dintr-un an
în celălalt...

Omule,
scrie-ți povestea ca un elev premiant!

MIHAIL GION

— Am avut o bubă la degetul mic!

EUGEN TARU

— Ce o să spună lumea cînd m-o
vedea în brațele primului venit?!

DE LA MINE LA

Terminasem medicina cu brio. Nu figuram primul pe listă deoarece înaintea mea se aflau alți 88, dar nici ultimul, deoarece după mine mai urmau încă doi. Asta nu avea însă nici un fel de importanță, întrucît bătrînul grec Hipocrate, deși nu dăduse nici măcar examen de admitere în facultate, a rămas totuși cineva în materie de medicină.

După ce am primit diploma, mi-am luat pulsul și mi-am pus diagnosticul: «Am simptome de medic cu post în București». Comisia de repartizare a pus un alt diagnostic: «În provincie».

Și a rămas pe placul ei, întrucît comisia lor era alcătuită din cinci persoane, iar comisia mea era formată numai din două persoane: eu și mama.

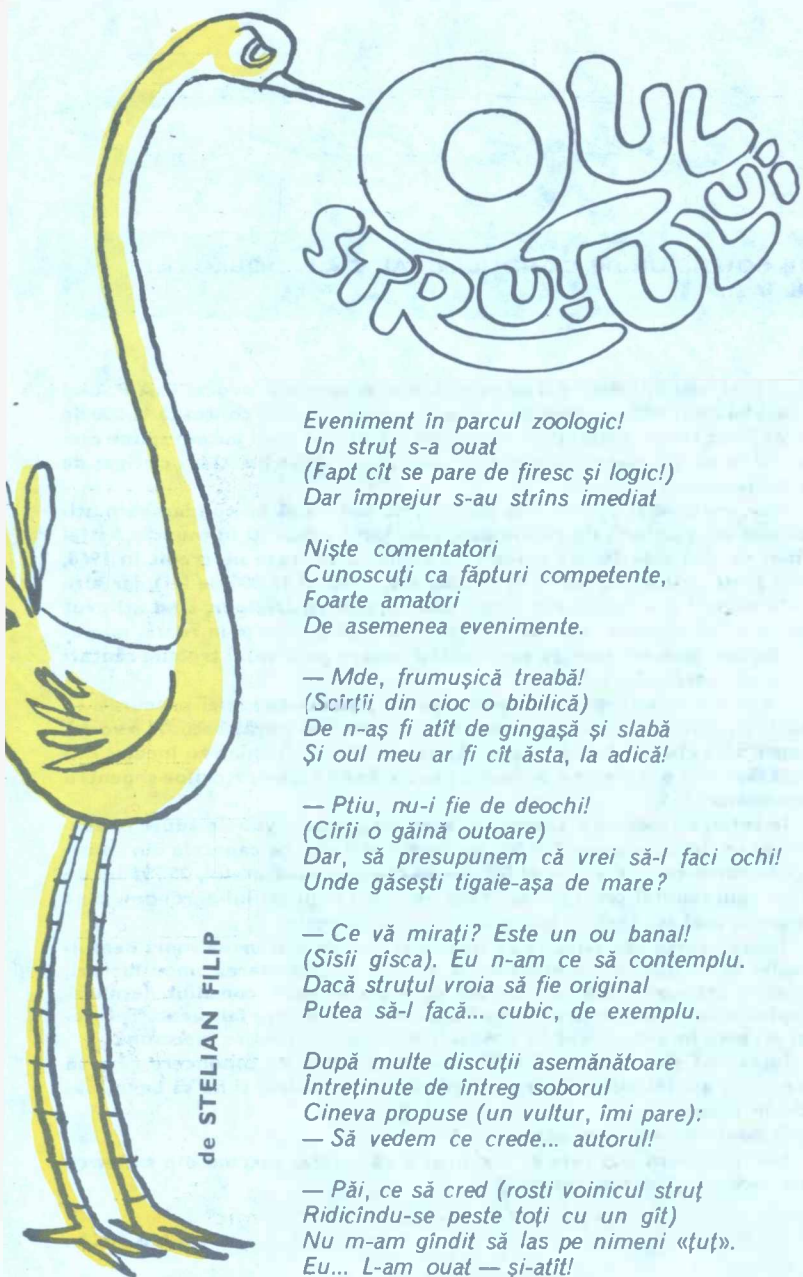
Dimineața am plecat la serviciu. La poli-clinică. Seara m-am înapoiat la București. Acasă. Mai grea a fost prima lună. Mă trezeam la patru dimineața și pînă la cinci mă gîndeam dacă nu e preferabil să mă angajez pe Giulești gestionar la un centru de dulciuri și răcoritoare la gheață și să dau consultații medicale chiar pe locul de producție contra răgușelii și traheitei provenite de la sifonul rece. La ora cinci intram în baie pentru diverse, și stăteam acolo pînă la cinci jumătate, cînd

tata, alarmat, intra după mine, mă scutura ca să mă trezească de jos, unde adormisem, împingîndu-mă iute afară fiindcă riscam să pierd trenul.

Mama îmi pregătea două termosuri: unul cu ceai fierbinte pentru băut, altul cu apă rece pentru spălat. Ceaiul îl beam pe peron, iar spălătul îl efectuam între stații. Dacă distanța între stații era mai mare și nu bătea nimeni în ușă, puteam să mă spăl și pe dinți...

După o lună începui să mă planific după mersul trenurilor. București-Chitila, ceai, biscuiți, legatul șiretului la pantofi; Chitila-Crivina, scos cravata din buzunar pantalonii, pus sus la gît, suflat nasul, pieptănat părul vilvoi; Crivina-Scroviștea, duș rece termos, spălat dinți «Clorofila». Dacă acceleratul care venea din sens invers avea întîrziere și personalul meu trebuia să-l aștepte, era perfect. Coboram în stație și făceam cîteva minute gimnastică de inviorare, printre șine.

De obicei după Scroviștea, începe munca profesională propriuzisă. Consult pe indelete registrul de pacienți, foile de tratament și celelalte hîrtii. Treabă pînă peste cap. Nu am vreme nici să privesc prin fereastră. Și trenul ăsta se mișcă parcă doarme. Iar eu am o mulțime de consultații. Restanțe de ieri, de alaltăieri. Se înghesuie pacienții ăștia exact cu

Eveniment în parcul zoologic!
Un struț s-a ouat
(Fapt cât se pare de firesc și logic!)
Dar împrejur s-au strâns imediat

Niște comentatori
Cunoscuți ca făpturi competente,
Foarte amatori
De asemenea evenimente.

— Mde, frumusețică treabă!
(Scîrșii din cioc o bibilică)
De n-aș fi atât de gingașă și slabă
Și oul meu ar fi cât ăsta, la adică!

— Ptiu, nu-i fie de deochi!
(Cîrrii o găină outoare)
Dar, să presupunem că vrei să-l faci ochi!
Unde găsești tîgaie-așa de mare?

— Ce vă mirați? Este un ou banal!
(Sîsii gîsca). Eu n-am ce să contemplan.
Dacă struțul vroia să fie original
Putea să-l facă... cubic, de exemplu.

După multe discuții asemănătoare
Întreținute de întreg soborul
Cineva propuse (un vultur, îmi pare):
— Să vedem ce crede... autorul!

— Păi, ce să cred (roști voinicul struț
Ridicîndu-se peste toți cu un gît)
Nu m-am gîndit să las pe nimeni «țuț».
Eu... L-am ouat — și-atîț!

de STELIAN FILIP

CARICATURISTUL CIK DAMADIAN LA 50 DE ANI

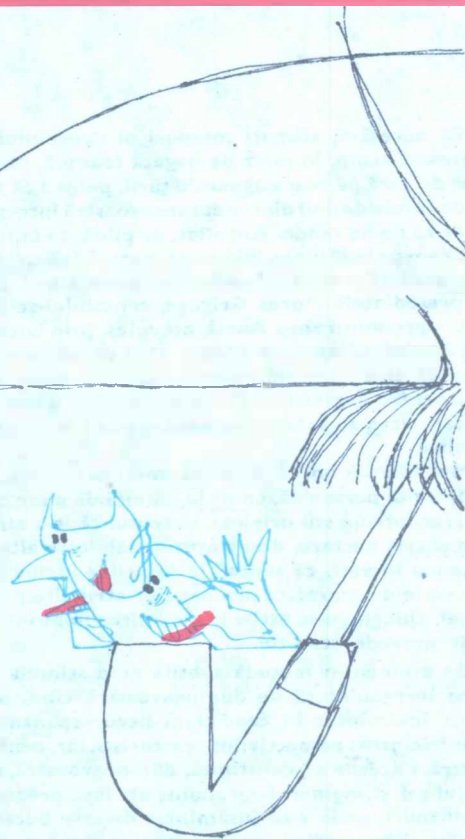
Cik Damadian a intrat
atît de mult în conștiința
publicului nostru încît ani-
versarea lui constituie o
veritabilă surpriză.
Aflăm deci că maestrul
nu e nici măcar centenar.

MIRCEA PAVELESCU

AUTOPORTRET

Despre această «auto-figură»
Veți spune că e prea simplistă, parcă
Însă din Cik, chiar cînd nu e caricatură,
Să știți că tot cam asta se remarcă.

SADI RUDEANU

SPITAL

de I. AVIAN

două ore înaintea plecării trenului, tocmai cînd eu sînt mai ocupat, intrucît cu trei ore înainte îmi string catrafusele iar cu o oră înainte pornesc spre gară...

M-am și gîndit ca pe ușa cabinetului meu să prind o deviză: «Sănătatea înainte de toate și mai cu seamă înainte de 16,30, cînd sosește acceleratul de București». Sau altă lozincă, mai mobilizatoare: «Unde intră soarele pe fe-reastră, nu intră medicul pe ușa». Această lozincă i-am și declamat-o unui pacient. Și mi-a răspuns:

— Tovarășe medic, eu sînt de acord, dar ce-i vina mea dacă a fost o vară ploioasă, fără soare?...

Ca să vedeți! Sînt eu de vină că Topor n-a putut aranja altfel timpul probabil!... Pe un pacient cu tuse tabagică l-am pus să se dez-brace și să spună «33». Nenorocitul de el, era încotoșmănat cu vreo 20 de țoale. Adică nenorocitul de mine, intrucît atunci cînd în sfîrșit a spus «33», eu mă aflam la Chitila. De la cabinet, tabagicul a plecat de-a dreptul la medicul-șef și i-a tușit vreun sfert de oră toată povestea. Și l-a consultat șeful. Șefului îi convine, fiindcă nu e navetist, ca mine. L-a ascultat, l-a palpat, l-a ciocănit. A doua zi m-a ciocănit pe mine. Și m-a palpat la primă. Nici măcar «33» n-am mai putut spune, că mi-a tăiat-o de tot. Pe urmă am mai avut un scandal cu o altă pacientă, fiindcă, din grabă, i-am scris pe foaia de internare «e în întîrziere

cu două ore și are o legătură bună la 21 și 5 minute».

Masa de prînz o servesc bineînțeles în cabinetul medical. Doar n-o să-mi pierd o oră cu restaurantul. Aștern frumos pe birou, în loc de față de masă, ziarul din ziua respectivă și cu ocazia asta, pînă termin felul trei, fac și revista presei. E drept că prînzul ăsta prezintă unele dezavantaje, intrucît parizerul miroase a tinctură de iod, iar telemeaua a spirt sanitar, dar amănuntul acesta nu are nici un fel de importanță. Dimpotrivă, servesc un meniu foarte antiseptic, fiecare înghițitură pătrun-zînd în stomac gata dezinfectată.

De curînd am trecut prin cîteva momente mai dificile, cînd în loc de sare am presărat pe roșii praf de acid boric, și în loc de oțet, apă de plumb. Totul însă s-a terminat cu bine, intrucît felcerul nostru are o îndeminare excepțională la spălături stomacale.

Ieri m-am întîlnit cu un coleg de facultate, repartizat o dată cu mine în același oraș. A plecat, naivul, și s-a stabilit acolo. În prima clipă nu l-am recunoscut. Veneam de la gară și mergeam cu ochii închiși. Mi-a cuprîns voinicește umerii și m-a scuturat cu putere.

— Stai frate, zic, așa se trezește un om din somn? Ia-mă cu binișorul.

Ride și mă întrebă:

— La ce te gîndești de umbli cu ochii închiși?

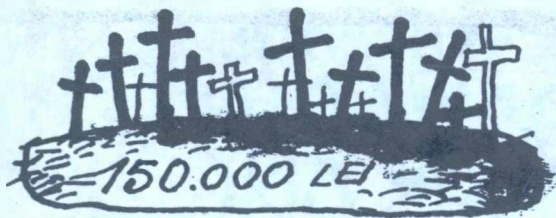
— Mă gîndesc ce bine e de cei care suferă de insomnie.

— Unde ai serviciul?

— Mai mult prin trenuri.

(URMARE ÎN PAG. 14)

Cu Respect

CĂTRE CONSILIUL DE CONDUCERE AL C.A.P. DOBROVĂȚ,
JUDEȚUL IAȘI.

Vă adresăm, stimați membri ai consiliului de conducere, această scrisoare, acum, în miez de bogată toamnă, când se culeg roadele muncilor de vară pe toate ogoarele țării, pentru că am aflat despre anumite roade culese de unii dintre dumneavoastră într-un mod care nu s-ar putea spune că nu ne roade. Am aflat, de pildă, că în timp ce în urmă cu câteva luni, cam pe la 28 iunie, încă nu se luaseră măsuri pentru achitarea drepturilor bănești convenite membrilor cooperativei, domniile voastre, respectiv președintele Florea Grigore, contabilul-șef Prisecaru Vasile și inginerul-agronom Fanea Aurel, ați cules, prin autopremiere, din fondurile C.A.P.-ului, sume între 3 500 și 5 500 de lei, ca o exemplificare a proverbului că cine împarte parte-și face, dovedind dumneavoastră o autogrijă pentru persoanele dumneavoastră și o totală auto-nepăsare pentru cei care vara au muncit pe ogoare ca să aveți ce culege dumneavoastră toamna.

Mai aflăm noi că, de pildă, comisia de măsurătoare a loturilor date în folosință personală, comisie numită de onor consiliul dumneavoastră, a lucrat într-un stil original, în sensul că le-a atribuit unora loturi între unul și trei hectare, deși statutul stabilește alte norme. Se spune, și nu se spune în vint, că suprafața loturilor atribuite cooperativelor a fost în funcție de suprafața plocoanelor atribuite președintelui și contabilului-șef, ajungându-se astfel la atribuirea unor loturi de zece ori mai mari decât prevede statutul.

De asemeni o metodă subtilă de a stimula oamenii, o considerăm aceea întrebuintată de dumneavoastră când, constatând că porumbul a fost însămințat în condițiuni necorespunzătoare, ați dat banchete chiar în cinstea respectivilor tractoriști, iar, pentru a le provoca acestora muștrări acerbe de conștiință, dumneavoastră, adică președintele, contabilul-șef și inginerul-agronom, ați fost prezenți pe poziție la aceste chiolhanuri, unde s-au însămințat diverse bucate și băuturi, dar nu în pământ și în condiții foarte corespunzătoare. Totodată trebuie să remarcăm, tovarășe președinte, spiritul de solidaritate cu întreprinderile de stat și felul în care înțelegeți dumneavoastră să întăriți legăturile între sat și oraș, referindu-ne la cele 43 tone de cartofi pentru sămință procurate toamna trecută de la Suceava. De fapt, nu ne referim la toate cele 43 de tone, ci numai la cele 13 tone care, din dispoziția dumneavoastră, tovarășe președinte, au fost vândute întreprinderii de legume și fructe

la un preț mai mic decât cel de cumpărare, ceea ce a provocat C.A.P.-ului o pagubă de 16 000 lei. Pagubă vorba vine pentru că ce contează 16 000 de lei pe lângă stima cîștigată la «Legume și fructe»? Deci putem spune mai curînd că nu ați pierdut o sumă în valoare de 16 000 lei, ci ați cîștigat de 16 000 lei stimă.

Dar, vorbind și despre alte pagube, nu putem să nu condamnăm atitudinea unor colonii de albine care v-au făcut greutate în muncă. Astfel aflăm că, din cele 200 de colonii de albine procurate pe credit în 1968, vreo 30 de colonii au murit (adică au murit circa 15 000 de lei), iar alte 78 de colonii sînt bolnave și în pericol de a pieri. Desigur, cînd ați avut ghinionul să nimeriți asemenea albine care vă pun bețe în roate, nu puteți fi făcut dumneavoastră responsabil pentru pagube, ci trebuie căutați trîntorii între albine.

Ca să nu mai vorbim despre cei 53 de purcei obraznici procurați în mai 1969, dintre care jumătate s-au dovedit rahitici (fără să scoată o vorbă despre asta cînd au fost cumpărați), iar 16 dintre ei chiar au încetat din viață fără nici o stringere de inimă pentru banii cooperativelor și pentru dumneavoastră.

În total, făcîndu-se o socoteală, se constată că pagubele aduse cooperativei se ridică la peste 150 000 lei care, defalcate pe capetele din consiliul de conducere, revin la 41 000 lei pe capul președintelui, 25 791 lei pe capul contabilului șef și numai 7 502 pe capul inginerului-agronom, care pesemne mai are încă de învățat în această direcție.

Toate aceste «activități» au provocat în cele din urmă mari nemulțumiri în rîndul cooperativelor și au dus la întîrzierea unor lucrări, urmare desigur a acestor lucrări care recomandă consiliul dumneavoastră de conducere ca un consiliu de conducere spre faliment. Termenul nu este folosit curent în limbajul nostru, dar știți ce înseamnă.

Înseamnă că se simte nevoia unui alt consiliu de conducere care să lucreze în așa fel încît să-i smulgă pămîntului roadele și nu să bage roadele în pămînt.

Și poate nu chiar în pămînt.

Noi încheiem aici cele ce am avut a vă relata, sperînd din suflet că veți încheia și dumneavoastră.

«URZICA»

NELL COBAR

— Nu vă supărați, eu sînt Vasile N. Popescu, dar dumneavoastră?

PE APA SÎMBETEI

Cel mai norocos om de la Industria cîrnilor din Brașov se poate socoti la ora actuală recepționarul Bako Petre, care atît de bine a reușit să încurce niște porci la o recepție, după greutate și calitate, încît a pus întreprinderea să plătească de pomană peste zece mii de lei.

O să vă întrebăm unde-i norocul, că pînă acum nu-i decît pagubă. Norocul e întruchipat în persoana directorului întreprinderii, Dobrin Petre (nu pun mîna-n foc că nu i-o fi și naș), care, din decembrie 1967, de cînd a ieșit la iveală aruncarea banilor pe apa Sîmbetii, nu se grăbește să ia vreo măsură pentru recuperarea sumei. Trage de timp. Și cu timpul vine și uitarea. Ce contează 10 000 lei la o întreprindere atît de mare?

S-au mai întîmplat aici și alte pagube «taxate» drept neglijențe scuzabile. Așa că, unde-au mers sutele s-or duce acum și miile...

Are balta pește!

O fi avînd balta pește, dar de data asta vorbește. Și cere să se tragă la o parte mușamaua tăcerii.

De acord. Că dacă or mai fi la I.C. Brașov mulți norocoși de-alde Bako Petre, s-or duce și șuncușoarele unde s-au dus miișoarele...

Și mușamaua nu-i comestibilă!!!

EXERCITIILE

pentru mîna stîngă

ADRIAN LUCACI

— Aștepti demult, iubitele?

H. LERU

— Pantalonii vă cad foarte bine!

POATE CU FAPTA!

Citim în suplimentul «Arcade» al ziarului «Tribuna Sibiului» din luna iunie o poezie de Gheorghe Felder, intitulată «Dați-mi cuvinte», din care cităm:

*Dați-mi cuvinte cărunte și dure
Cu ele să mîngîi sinul iubitei
Să nască feciori de pădure.*

Ne indoim că vorbele, oricît ar fi ele de dure, pot duce la astfel de rezultate.

CONFUZIA CURENTELOR

În aceeași publicație l-am întilnit cu emoție pe harnicul poet și tălmăcitor sibian, Pimen Constantinescu, care, de data aceasta ne prezintă citeva poeme din Mario Argante, poet friulan contemporan. Dar nu despre frumusețea traducerilor vrem să scriem, ci despre unele afirmații făcute în prezentarea lui Mario Argante.

Este foarte ciudat că suprarealismul, care a dominat avangarda artistică mondială dintre cele două războaie, poate fi supus și astăzi unor confuzii intolerabile. Nu vorbesc de cititorul de poezie, care, de cele mai multe ori, etichetează drept «suprrealist» tot ce i se pare irațional, ermetic și neconformist. El bagă, de pildă, în aceeași oală, pe Ion Barbu, Virgil Teodorescu și pe Ion Gheorghe, poeți autentici, dar situați pe coordonate diferite.

Dacă această eroare de apreciere este scuzaibilă din partea unui lector oarecare, este mai puțin scuzaibilă din partea unui vechi profesionist al literaturii.

Pimen Constantinescu, vorbind despre «futurismul» lui Marinetti («viitorismul») îl caracterizează drept un curent artistic și literar de avangardă — din care au derivat, între altele, suprarealismul și abstracționismul.

Faptul că unii futuriști italieni au trecut la suprarealism n-are nici o semnificație pentru înrudirea celor două curente. Și poetul Pimen Constantinescu se poate urca în trenul de Constanța și, după două stații, să se răzgindească și să coboare pentru a lua acceleratul de Baia Mare. Asta nu înseamnă că drumul spre Constanța trebuie să ducă inevitabil la Baia Mare.

Între suprarealism și futurism nu există absolut nici o legătură de preocupare sau de procedeu.

Aria literară a futurismului a fost desperant de restrînsă. Marinetti, care a trasat liniile poeziei viitorului nu și-a imaginat viitorul decît sub aspectul lui tehnic: mașinism, forță,

dinamizare, viteză, război, naufragiind ulterior în fascism.

Marinetti, vizitînd cîndva țara noastră, n-a fost entuziasmat decît de incendiul sondei de la Moreni, care a ars timp de aproximativ un an, accident cărui el i-a închinat o poezie pe jumătate onomatopeică. Imita zgomotele făcute de incendiu și de străduințele sondorilor de a-l stinge. Extazul lui în fața acestei uriașe vilvătăi era al unui piroman.

Mișcarea a durat ceva mai mult în plastică, după care n-a mai rămas nimic din ea.

Manipularea unor noțiuni care, chiar dacă nu se resping, în orice caz n-au cum fi alăturate prin legături de cauză și efect sau de succesiune, seamănă puțin cu teoretizarea Conului Leonida, care încerca să explice cum cineva, pornind de la o idee sau mai știu eu de la ce, trece prin fandaxie și cade apoi în ipohondrie, așa cum futurismul cade în suprarealism!

DESPRE ȘAH ȘI ALTELE...

În «România Literară» nr. 29, Roxana Pană arată, foarte just de altfel, că Jean Gabin, fie că joacă pe Maigret, fie că joacă rolul unui dubios patron de băruleț interlop, este pretutindeni Jean Gabin, adică bonom, șiret, încăpăținat, echilibrat, activînd sub aceeași mască de personaj morocănos, care nu exclude umorul. La drept vorbind, această observație, surprinzător de adevărată, nu este prea favorabilă marelui actor francez. Un actor care se joacă în permanență pe el însuși poate fi în cele din urmă suspectat de manierism sau de registru interpretativ redus.

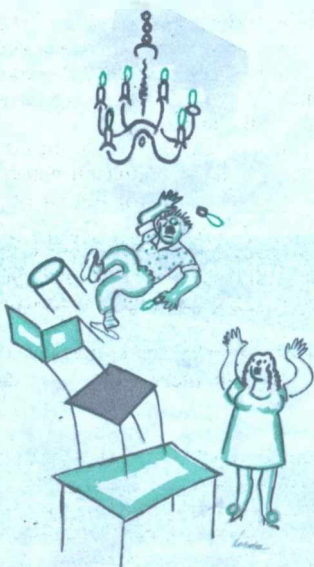
Roxana Pană, vrînd să-și metaforizeze observația, scrie: «Dacă Gabin a schimbat «poarta» ca în șah și acum joacă cu albele («polițist» în Maigret, acum e hoț)...

Fără metaforizare lucrurile erau foarte clare. La șah nu există nici un fel de poartă (cu ghilimele sau fără), care s-ar schimba de la o partidă la alta, așa cum se schimbă, de pildă, la fotbal, handbal etc...

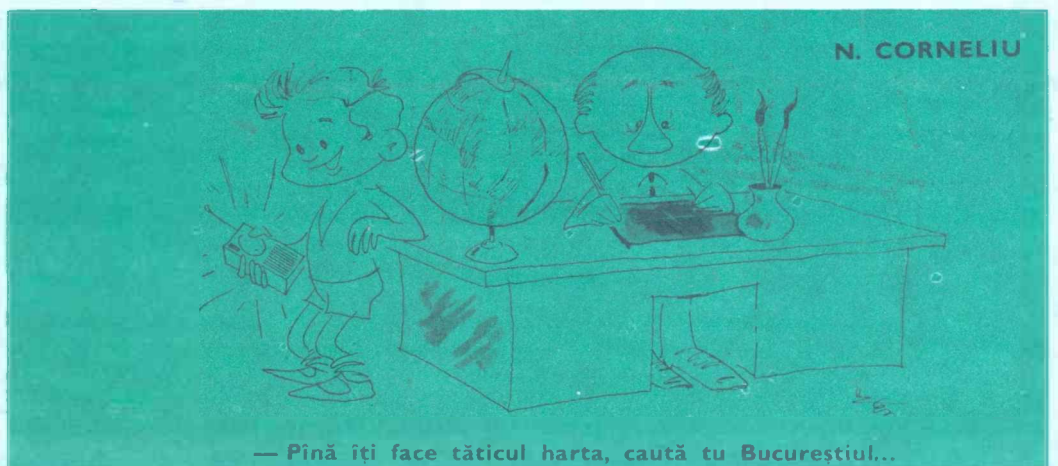
Autoarea articolului o fi auzit vorbindu-se despre «deschiderea în partida de șah» închipuindu-și, probabil, că, devreme ce se deschide ceva, acel ceva nu poate fi decît o ușă sau o poartă. De altfel pentru că tot sintem în zona jocurilor sportive, trebuie să subliniem faptul că există și porți care nu se deschid niciodată. De pildă, «poarta în casă» de la jocul de table.

Totdeauna am susținut că publiciștii trebuie să știe și șah!

MARIN IORDA

— Ai grijă de becul cel nou, draga mea, că pe cel vechi îl țin eu!

— Pînă îți face tătîcul harta, caută tu Bucureștiul...

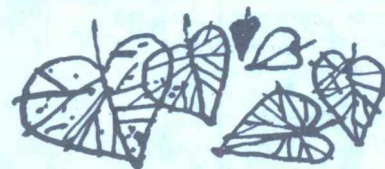
— Fii atent, că-ți pierzi piinea

de V.D. POPA

*Toamna-n vilegiatură
Iar e pe la noi prezentă,
Așternind peste natură
Arămia ei amprentă.*

*Cu borcane din piață
Gospodine trec pe drum;
Peste tot, blocul de gheață
Patru sferturi are-acum.*

*Cetățenii își prepară
Gogoșari și gogonele:
La un magazin, spre seară,
Vin pantofi cu găurele.*

*Tu, acasă, cureți soba
Și-o așezi în vechiul loc;
Croitoru-ți face proba
La costumul gri de doc.*

*Dimineața e răcoare
Pină pe la unsprezece;
Chioșcul cu răcoritoare
Vinde-n fine sucule rece.*

*La bufet găsim, firește,
Must gustos de razachie;
O.N.T.-ul ne vestește
Locuri pentru Eforie.*

*Plumburiu e la culoare
Cerul, de un timp încoace;
Pentru nu știi ce lucrare
Strada-ntreagă se desface.*

*Ploaia ce-ntr-o clipă vine
În curind va fi diurnă;
Pe teren au loc, în fine,
Și partide în nocturnă.*

*Iată deci dovada clară
Ce mă-ndeamnă să socot
C-a venit toamna în țară,
Dar nu încă peste tot!*

MICROSIANOANE SATIRICE

VASILE BĂRAN

COMUNICARE

Stau amindoi în aceeași încăpere, un fel de hol sau de salon, unul purtînd pe umeri o haină cadrilată, fiind adesea recunoscut după ea, celălalt — o pelerină sau o husă pe care, în zilele de ocazie, și-o aruncă și cîntă arii din «Traviata».

Stau amindoi de zece ani în aceeași încăpere și nu știu nimic unul despre celălalt, și nici despre propria lor existență, fiindcă unul e cuierul, iar celălalt pianul.

LEGITIMAȚIE

Fugit din grădina zoologică, Maimuțoiul luă tramvaiul spre tropice. La «Turist» făcu o haltă cu gîndul să fumeze o țigară și să-și mai mîngîie barba și perciunii și să bea și un coniac. Și bău zece coniacuri și stătu acolo pînă la ora închiderii împreună cu alți maimuțoi și o maimuță care se purta după modă cu poșeta pe genunchii goi să nu i se vadă călcîile.

Plecînd mai departe urcă în tramvai fără să ia bilet și începu să fluiera nepăsător fiindcă era sigur că, aflînd cine este, controlorul îl va lăsa în pace: doar era vorba de un strămoș al omului.

PEȘTIȘORUL SALVAT

-povestire-

Pescarul veni acasă cu un peștișor.

— De ce l-ai ucis? se cutremură soția acoperindu-și ochii cu mîinile ei albe, după

ce-l prăji și mușcă din coadă și văzu că-i numai oase. Trebuia să-l lași acolo, la locul lui, în riu. Poate avea și el visele lui!

Și alergă spre iaz.
Și-l aruncă în apă.

DE-A PRINSELEA

La un gestionar se prezentă un contabil:

— Nu te supăra — îl întrebă — ce faci aici?

— Vînd! răspunse gestionarul.

— De furat, nu furi?

— Ba da!

Contabilul se întristă. Ceru un pahar cu vin și își aprinse o țigară.

— De ce? pufăi el.

— Nu sînt obligat să răspund. Dumneata ai datoria să mă controlezi! îi explică gestionarul.

Contabilul îl preveni trăgînd adînc din țigară:

— Dacă te controlez, te prind...

Gestionarul rise.

— Și te dau pe mîna miliției! continuă contabilul cu glas amenințător.

Gestionarul rise.

— Și ai să faci închisoare! Și va fi vai de capul dumitale!

— Nu-mi purta grijă! se înveseli și mai tare gestionarul. Fă-ți datoria. Prinde-mă!

Și gestionarul ocoli un stilp, apoi sări peste teighea și mai ocoli un stilp și sări înapoi peste teighea și striga și bătea din palme: prinde-mă!

Dar contabilul ceva mai greoi începu să gifție și, în cele din urmă, renunță la joc.

Călimara sau Tămie

de I. BERG

A fost odată ca-n poveste
(Nici prea demult, nici prea departe)
Un cuib de vulturi, sus, pe creste,
Cu predilecții manifeste
Pentru croncănituri deșarte,
(Un cuib cum poate și-azi mai este
Pe undeva, prin altă parte!)

Doi dintre ei, prieteni foarte,
Se-nchipuiau condori cu carte,
Sortiți ca geniul să-i poarte
Spre piscuri și spre zări de arte.
Și, tot umflându-se în pene,
Visau că-n liberul lor timp
Orice izvor e-o Hippocrene
Și orice munte, un Olimp!

Și consacrații zburători,
Cu-aripile muiate-n nori,
Rotindu-se mereu în jur,
Parcă scriau pe foi de-azur,
Crezînd că-n treaba lor spontană
Dacă ai pene, ai și... pană!

Cum pofta vine dintr-odată,
Au început să iscălească
O rubrică alambicată
În foaia «Cronica cerească»,
Cu pana cea mai-naripată

Și-n limba cea mai pășărească!

(Înaltul, vulturescul șpalt
Primea și un tarif... înalt,
Plătit peșin și bilunar
De către «Fondul păsărar»,
Pretinde o ciocănițoare,
Dar noi o știm că-i birfitoare!)

Un cronicar semna VULTAN,
Iar altul, cam la fel: ȘOIMAN.

«Ce-ați spus? Nu l-ați văzut nicicînd
Pe meșterul Șoiman zburînd?
Ce aripi strașnice! Ce pene!
Ce piruete-aeriene!
Pilot astralo-pămîntean!»
(Și, dedesubt, semnat: VULTAN)

«Vultan, celebrul matador
Al zborului fără motor,
E-un fenomen fenomenal,
E «sans reproche» și «sans rival»,
Al veacului contemporan!»
(Semnează cu aldin: ȘOIMAN)

A doua zi: «Ce e Șoiman?
Miracolul aerian!»
(Și iscălește clar: VULTAN)

A treia zi: «O, tu, Vultan,
Ești ultra-supra-recordman!»
(Și iscălit din nou: ȘOIMAN)

Și-n timp ce ambii mari condori
Se înălțau cu capu-n nori
Alături, ceilalți zburători
Se întrebau: «Ce e, mă rog,
Că se tot pupă cioc în cioc,
Se tămîiază reciproc
Și nu-și găsesc cusur deloc?»

«Pe scurt» — spuneau «cei doi» direct
În păsărescul dialect —
Talentul nostru predilect
E ilustrisim și complet
Plus-quam-perfect! Plus-quam-perfect!»
.....
De-atunci — se zice în popor —
Au păsările-n graiul lor
Proverbul devenit folclor:
Cum e vULTAN-DA,
și șoiMAN-DA,

Ba s-a iscat și o zicală,
Pe care o învață-n școală
Și pasărea contemporană:
«Nu tot ce zboară, are... pană!»

V. TIMOC

— Tăticule, de ce bunicul ăsta îi
spune doamnei «mămico»?

D. NEGREA

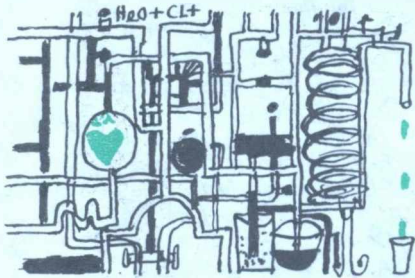
— Orice s-ar zice, le văd la pictură!...

Să fie oare dragoste?

de MARTII LARNI (FINLANDA)

...Am să vă povestesc o întâmplare luată din viață — despre un model de iubire curată. Am auzit-o ieri, așa că v-o transmit în toată prospețimea ei.

Aseară a venit la mine un fost coleg de școală, Otto Kolula. Avea o privire mohorită, era palid, parcă băuse o jumătate de kilogram de oțet și-și deranjase stomacul. Otto Kolula trăise douăzeci de ani văduv, desfătându-se în splendoarea și mizeria singurătății. Însă după aceea, devenind imprudent, și-a pierdut independența. Acum o jumătate de an s-a căsătorit din nou cu o femeie tânără și cuminte.

Probabil Otto s-a gândit că însurătoarea la o vîrstă mai coaptă e totuși mai bună și pentru faptul că nu va fi de prea multă durată. Dar nu și-a putut închipui că mariajul său va fi chiar atît de scurt. A avut putere să-l suporte numai șase luni și a venit aseară la mine să-mi ceară un sfat cum să facă să divorțeze fără prea multă vîlvă. Nu știu de ce a venit tocmai la mine, eu doar nu sînt jurist, nici preot și nici psihiatru.

— Explică-mi, te rog, despre ce e vorba? Te-a înșelat soția? I-am întrebat eu.

— Nu, niciodată! răspuse Otto sincer.

— Atunci ai înșelat-o tu?

— Nu, ce-ți veni în minte? Eu sînt omul care iubește toată viața o singură femeie.

— Dar acum o mai iubești?

— Eu să nu-mi iubesc soția?! O iubesc mai mult ca înainte!

— Înțeleg... Ea nu te mai iubește!

— Nu pricepi nimic. Degeaba încerci să ghicești. Ea mă iubește așa cum numai o femeie poate iubi... Dar... Vezi... pricina este curățenia...

— A-a-a ! m-am bucurat eu ca un marinăr zărind la orizont pămîntul mult așteptat. Am mai auzit despre asemenea întâmplări. O femeie, chiar dacă își iubește bărbatul, nu poate să-și incalce curățenia sa feciorelnică. Unele secte religioase socoteau astfel de relații drept ideal al dragostei curate... În vechime, de pildă...

— Taci, nu pricepi nimic! strigă Otto furios. Văd că nu-ți dai seama de loc ce înseamnă iubire curată și curățenie în dragoste. Soția mea nu este fecioară, însă curățenia ei, pe care o pot invidia și îngerii din cer, mi-a făcut viața un adevărat iad. Acum înțelegi?

— Nu înțeleg nimic.

Otto urlă ca un lup, închise ochii, apoi începu să se bată cu pumnii în cap. Pe chipul său se citea o furie nestăpînită. Eu, pentru orice eventualitate, am închis geamul, am ascuns în sertar cuțitul de tăiat hirtia și am început să caut în cartea de telefon numărul poliției și al salvării. Am încercat să-l înveslesc oferindu-i o ceașcă de cafea, o țigară și cîteva anecdote vechi. Încetul cu încetul se liniști și, aproape vreme de un ceas, îmi istorisi

pățania sa, pățania iubirii curate.

— De cînd m-am căsătorit — continuă el — viața mea s-a transformat într-un iad al iubirii curate... În prima seară am observat că pentru Sofia mea curățenia este mai puternică decît dragostea. Ea mi-a refuzat primul sărut, sărutul soțului, întrebîndu-mă:

— Dragul meu, ți-ai spălat bine dinții?

Niciodată nu mi-am spălat dinții cu atîta zel. Dar trebuia să aștept mult și bine deoarece tînăra mea nevastă de asemenea vroia să-și spele dinții săi încît să-i lucească. După aceea, cînd amîndoi ne-am clătit bine gurile cu elixirul antiseptic, am săvirșit, în sfîrșit, primul nostru sărut care a avut, se înțelege, gustul aceluia elixir. O, cred că acela a fost cel mai curat, cel mai igienic sărut, cu desăvirșire sterilizat! Nu am transmis unul altuia nici un microb. Noi însă ne iubeam și curățenia a devenit grija noastră comună. O, doamne, ce ritual al curățeniei se săvirșea în cuibul nostru în fiecare seară înainte de culcare! Cînd veneam de la serviciu și vroiam să mîngii părul sau obrazul soției mele, ea speriată mă întreba:

— Scumpul meu, te-ai spălat pe miini?

Sofia a stabilit reguli complicate care trebuiau respectate cu strictețe în casa noastră — strălucind ca oglinda și mirosind a antiseptice. În primul rînd, venind din stradă, trebuia să șterg cu cea mai mare grijă tălpile încălțămintei pe un preș poros pus dinaintea ușii, îmbibat într-un lichid dezinfectant. Numai după aceea puteam intra în vestibul, unde încălțămintea de stradă se lăsa într-un dulap special. Apoi trebuia să scot îmbrăcămîntea purtată, să-mi spăl picioarele și miinile și să mă îmbrac în hainele de casă. Ceremonialul dura de obicei un ceas și jumătate. De fumat, puteam fuma numai pe stradă și, de fiecare dată, după o țigară, eram obligat să mă curăț și să mă spăl din cap pînă în picioare. Am încetat să mă mai întîlnesc cu prietenii. Musafiri, se înțelege, nu invitam fiindcă Sofia se temea de purtători de bacili.

— Iubitul meu, vreau să fii sănătos și în casa noastră să fie întotdeauna curat — îmi spunea ea spălîndu-și repede miinile ca

să mă mîngie pe frunte.

— Despre bucătărie nici nu merită să-ți mai spun. Aceasta semăna cu un laborator de experiențe. Lenjeria de pat se schimba în fiecare zi, vesela de asemenea... Toate acestea puteam să le mai rabd. Dar, într-o zi, nevas-tă-mea s-a gândit să procure lenjerie și veselă de o singură folosință. După cum știi, în țara noastră, industria a început să producă cearșafuri de hirtie, fețe de pernă, prosoape, batiste, farfurii, cești și alte obiecte pentru o

UN ZÎMBET... UN ZÎMBET

● Polițistul îl oprește pe Charlie Chaplin, care conducea mașina cu viteză nereglementară. Îl amendează cu 20 dolari, apoi se uită atepț la fața lui.

— Dacă nu mă înșel — spuse el — am mai întîlnit undeva chipul dumitale...

— Este foarte posibil, zimbi Charlie Chaplin.

— Ai văzut? Imediat mi-am dat seama că nu te amendez pentru prima oară.

● Participanții la o întîlnire colegială povesteau despre talentele neobișnuite ale unor imitatori de voci de animale.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse unul dintre cei prezenți, eu am cunoscut un individ care imita atît de bine cocoșul, încît de fiecare dată cînd cînta răsărea soarele.

● În locuința unui milionar intră un tînăr cu revolverul în mină:

— Domnule! Sînt îndrăgostit de fiica dumneavoastră — strigă el cu emfază și-și lipește revolverul de tîmplă. Dacă nu aprobați căsătoria noastră veți avea pe conștiință viața mea...

— Dar, tînere dragă, — răspunde milionarul — eu nu am nici o fiică.

— În cazul acesta vă rog să mă iertați. Se vede că mi s-a dat o indicație greșită.

● Profesorul distrat se urcă în tramvaiul arhiplin. O fetiță îi oferi locul. Profesorul se așeză și întrebă:

— Cum te numești, fetițo?

— Eva, tătucule!

● Bunicul vrea să explice micului nepoțel ce înseamnă «minune».

— Ascultă Ștefănel, — spune bunicul — cînd cazii de pe acoperiș și nu ți se întîmplă nimic, ce înseamnă?

— Asta înseamnă întîmplare, bunicule, — răspuse nepotul.

— Dar cînd cazii a doua oară și tot nu ți se întîmplă nimic?

— Asta înseamnă noroc, bunicule.

— Și cînd cazii de mai multe ori și tot nimic nu ți se întîmplă?

— Acesta este antrenament, bunicule.

● Doi înțelepți vroiau să dea o definiție cît mai precisă omului prost.

— Prostul — spuse primul — este omul care se exprimă astfel, încît nu poate fi înțeles. M-ai înțeles?

— Nu, — răspuse celălalt.

● Vorbesc doi italieni:

— Ai auzit că în America se fac rochii din sticlă?

— Ar trebui deci să mă duc acolo...

— Fabricii sticlă?

— Nu, spăl geamurile.

● Un păcătos se spovedea:

— Am greșit părinte. Am furat de la vecin douăzeci de găini. Alaltăieri cinci, ieri cinci...

— Dar sînt numai zece...

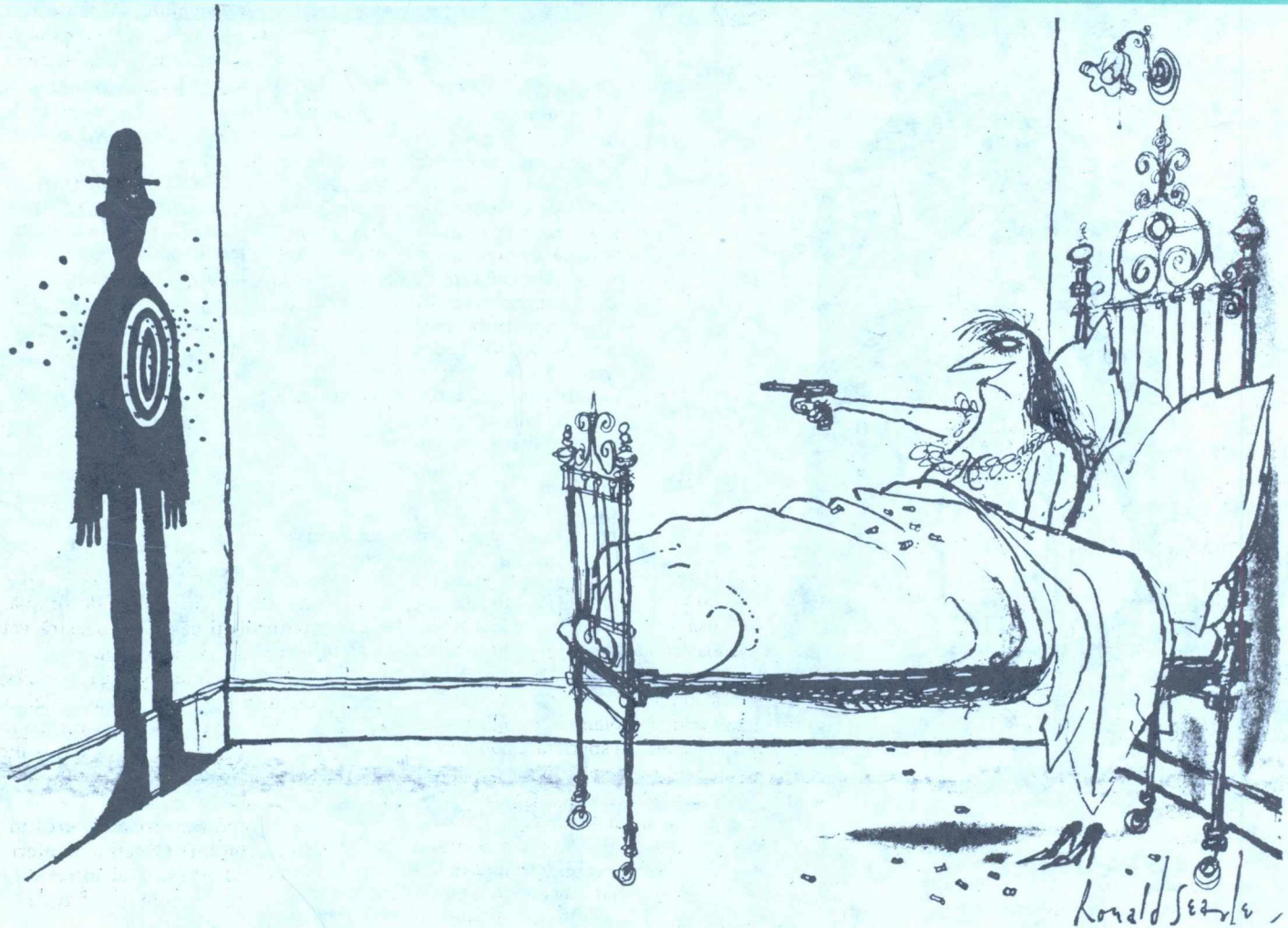
— Astăzi vreau să mai iau zece.

Culese de TEODOR HOLBAN

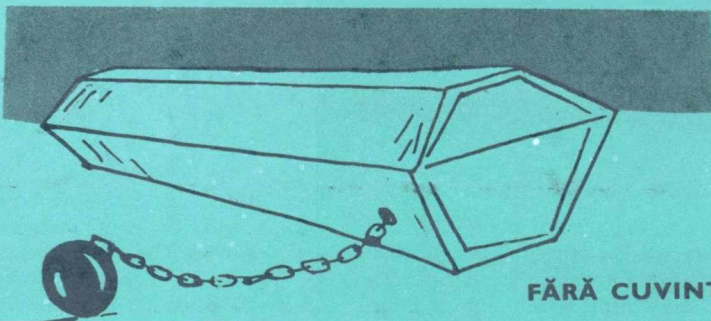
(URMARE ÎN PAG. 13)

Un desen de caricaturistul englez

RONALD SEARLE

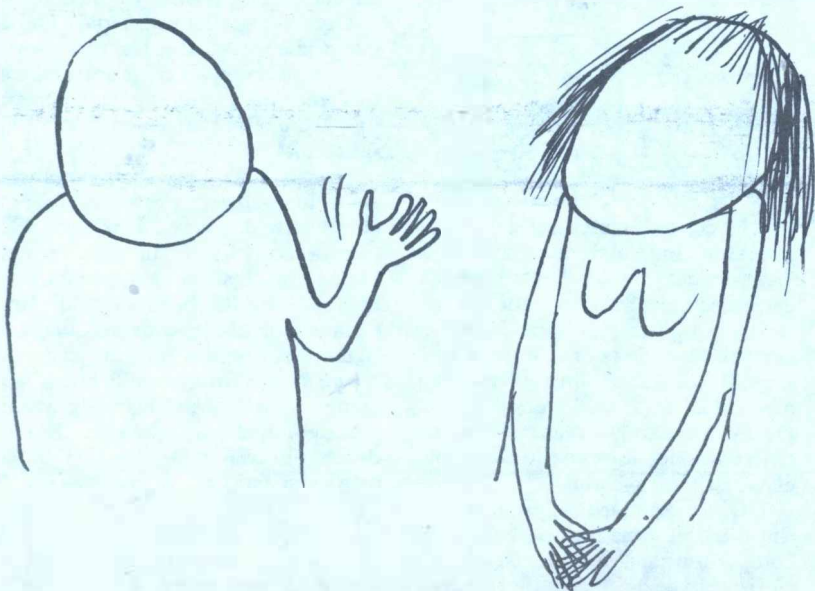

L. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

JO. TEODORESCU

ISPRĂVILE LUI IAVORSCHI

Există în localitatea Dobrotești, județul Teleorman, o întreprindere agricolă de stat. La această unitate funcționa și Ion Iavorschi, care ocupa postul de șef al sectorului construcții. Omul avea ceva antecedente penale, deci «experiență».

Adept convins al repartizării muncii pe cap de om de «specialitate», Iavorschi a decis ca în funcția de gestionar de materiale să fie angajat un cunoscut de al lui, care avea și el unele condamnări la activ. Și în timp ce Iavorschi patrona, gestionarul delapida. În sfârșit, pe postul de achizitor Ion Iavorschi l-a încadrat pe... Alexandru Iavorschi, fratele său. Ce-i drept achizitorul nu lucra nimic, în schimb bugetul personal îi creștea cu peste 1700 lei lună de lună. Cu totul altfel a procedat Iavorschi cu cetățeanul Petre Panca. Acesta era salariat la o altă întreprindere, dar Iavorschi îl plătea ca normator al I.A.S.-ului. Așa a încasat vreo 11 000 lei.

Dar inventivul șef constructor s-a dovedit imbatabil nu numai în probleme administrative, ci și în chestiuni care, în termeni contabili, sînt denumite «evidența materialelor». Astfel, Iavorschi elibera mai multe bonuri pentru una și aceeași cantitate de tablă, var stins sau nestins, ciment etc., iar în situațiile de șantier făcea substituirii de lucrări a căror valoare se ridica la zeci de mii de lei.

Și așa mai departe.

Acum Ion Iavorschi și ciracii lui se află în dificultate. Penală.

Sectorul construcții a rămas. Numai gașca a fost demolată. Că prea avea o temelie putredă...

— Nu vă supărați, nu știu de unde vă cunosc?!

FĂRĂ CUVINTE

LICEUL ȘI... TRUSTUL

Nu știu dacă, pe vremuri, tovarășii din conducerea Trustului de construcții Iași au fost frunțași la învățătură. Cert este însă că acum dumnealor nu se împacă prea bine cu școala. Ca dovadă avem cazul căminului Liceului agricol de la Podul Iloaiei, pe care acest trust îl construște din februarie 1967. Lucrările, în valoare de peste cinci milioane lei, aveau ca termen de dare în folosință ultimul trimestru al anului trecut.

Dar s-a dus anul și, o dată cu el, s-au dus și oamenii de pe șantier, mai înainte ca lucrarea să fie terminată. Au rămas doar materialele de construcție și tâmplăria, aruncate la întâmplare. Într-o bună zi se vor duce și ele lăsând, drept amintire, pagube materiale în scripte. De asemenea și cei 560 elevi care trebuiau cazați în noua clădire s-au dus să doarmă într-un alt cămin. Cum acesta are numai 210 locuri, se doarme câte 2 sau 3 într-un pat, ceea ce nu-i împiedică pe școlari să viseze în fiecare noapte frumos: că e gata clădirea lor. Dimineața însă, când se scoală, dau peste obișnuitul coșmar.

Toate intervențiile făcute pe lângă constructorii pentru a termina lucrarea n-au dus la nici un rezultat, cu excepția rîndurilor de față. Așa se face că liceul agricol își are repetenții lui — cei de la T.C. Iași. Dar înțelegem de ce aceștia nu se grăbesc. În fond, dacă elevii trebuie să termine școala în 5 ani, cum or să dea ei gata căminul mai devreme? Deci, pină atunci, în timp ce elevii respectivi dorm în altă parte, cei de la trust dorm pe șantier.

Ce-ar fi să le trimitem pe Tudorică împreună cu trompeta lui, ca să le sune «Deșteptarea»?

DRAGĂ URZICO,

Locuim în preajma abatorului din Lugoj și avem un mare necaz. Ca urmare a unor prelucrări care se fac în această unitate, se răspindește, pe o distanță apreciabilă, un miros care te face s-o iei la goană. Situația este acum și mai de nesuportat datorită faptului că a început să se prepare aici făină furajeră și să se topească seu adunat de-a lungul timpului, deci aflat într-o avansată stare de învechire...

E drept că direcțiunea abatorului a vrut să facă unele amenajări menite să potolească «aromele», dar n-a prea găsit sprijin din partea organelor locale. Ce mai tura-vura, să stai în casă și să-ți pătrundă prin fereastra deschisă sau chiar închisă, miros proaspăt de seu vechi topit e mai mult decât neplăcut. Nu știu cum se explică, dar ne întrebăm cum se face că de la o fabrică de apa de colonie nu răzbate niciodată afară mi-

rosul? Pesemne că îl «țin» cei de acolo numai pentru ei, pe cind la abatorul din Lugoj mirosul este scos pe coș în întregime, fără nici o restricție, oferit din belșug locatarilor din împrejurimi.

Indiferent însă de ce se va face și ce se va drege pentru stăvilirea acestui miros afurisit, faptul că de atita vreme el este «aruncat în aer», e categoric dovada unei mari neglijențe.

Și asta nu miroase a bine!...

Gh. Stănescu și V. Ivan
— Lugoj —

URZICUȚO,

La Uzina de utilaj petrolier din Tirgoviște s-a aflat nu de mult de o istorioară amuzantă: salariata Pavel Arcadia a intrat la un moment dat în concediu medical pe două luni. Nu se simțea bine cu sănătatea și atunci, cum era și normal, a fost lăsată să se îngrijească. Și minune, cum a in-

trat în concediu medical a început să se simtă bine. Atît de zdravănă s-a făcut deodată, încît s-a dus la școala de proiectanți a uzinii, unde era înscrisă, și s-a pus pe treabă. Venea la cursuri, ieșea de la oral, intra la teze ș.a.m.d. Și între timp certificatul medical își urma și el «cursul» firesc. De la «financier» la «organizarea muncii» și de aici la «casierie» de unde eleva își ridica banii!

Iată deci că merită să fii în concediu medical două luni de zile, să fii compătimit de colegi, dar în schimb să-ți poți vedea sănătos de treburile personale. Cine ar fi crezut că...

boala lungă e sănătate sigură!

Florin Radu — Tirgoviște —

URZICO DRAGĂ,

În Timișoara, pe strada Romulus, la nr. 72, se află un imobil proprietatea Rozaliei Sirbu. În această clădire locuiesc mai mulți chiriași, care, nu

s-ar putea spune că nu sînt în bune relații cu stăpîna casei. Iată însă că, deodată, proprietăresei respective i-au venit două idei formidabile. Mai întîi, a demontat cazanul pentru încălzirea apei la spălătoria comună și mai apoi a scos țigla de pe acoperișul uneia din dependințele afectate chiriașilor, motiv pentru care acum, cînd plouă, apa pătrunde în această încăpere, ca printr-o umbrelă spartă.

Au avut totuși noroc chiriașii onoratei doamne Sirbu că ce se întîmpla dacă îi venea pofta să scoată zidurile, să le facă pachet și să plece cu ele. Că-s ale ei! Și ar fi rămas oamenii afară, cu contractele de închiriere în mînă. Că-s ale lor...

Aurel Dobrescu — Timișoara —

URZICO,

La începutul iernii care a trecut, Întreprinderea pentru mecanizarea agriculturii (I.M.A.) din Cefa a primit, ca urmare a unor forme administrative, de la Uzina «Nico-

lina» din Iași, o piesă denumită «lamă buldozer pentru tractor pe șenile S-650». Cînd să treacă cei de la I.M.A. la montarea pomenitei lame, au constatat că unul din cei doi suportți principali ai acestui accesoriu nu se potrivește, drept care l-au returnat «Nicolinei» cu rugămintea să livreze un altul.

Dar să vezi nostimadă. După cîteva zile sosește din Iași un suport, dar nu unul nou, ci chiar acela care a fost returnat... Cei de la Cefa au luat suportul și l-au expediat iarăși la «Nicolina».

Dacă o dată cu aceasta, încurcătura ar fi luat sfîrșit, poate că nu era chiar atît de grav. Dar iată că, deși de atunci a trecut atita vreme, Uzina din Iași nu s-a învrednicit încă să trimită beneficiarului din Cefa suportul de care are nevoie.

Deci povestea a început în iarnă și nu s-a terminat nici pină în toamna care a sosit. Dar o poveste atît de lungă nu-i poveste. E... o dramă în trei anotimpuri și două întreprinderi!

I. Bădescu
com. Cefa — jud. Bihor

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

ȘTER- GARUL ȘI FARFU- RIA

(NICI MĂCAR FABULĂ)

Un ștergar din fire groase
Și cu marginile roase
Lustruia cu energie
O străveche farfurie
(După câte știu, întinsă)
Ce scăpase neatinsă
Prin împrejurări ciudate
De un veac și jumătate.

— Haide, zise cu-aroganță
Farfuria de faianță.
Pari a fi cam indolent,
Lustruiește-mă aten!
Și pe față și pe spate.
Doamne, doamne, ce te-aș bate!
Să te-nvăț ce-i aia trudă.
Nu vezi mă că-s încă udă?
Uite-aici, în dreapta jos
A rămas un pic de sos.
Nu freca așa de tare
Că mă doare!
Oare cum o fi posibil
Să fii tont și insensibil?
Eu sint operă de artă
Nu suport...

— Vedea-te-aș spartă
Zise-nnebunit ștergarul
Care-și revărsă amarul
În această invectivă.
— Ești abrașă și parșivă!
Vasăzică eu muncesc
Zilnic să te dichisesc
Să te fac ca luna plină
În suava ei lumină
Și să pari bijuterie
Nu banală farfurie
Demodată și bătrână
Și-acum vrei să-mi fii stăpînă?
Te observ că nici nu-ți pasă
Că mi-e marginea cam roasă
Și pe-alcouri zdrențuită
Ca să fii tu îngrijită.
Uite-așa n-o să mai meargă
Vezi de altul să te șteargă
Grijuliu să nu te spargă!

Aici nu-i nici o MORALĂ
Ci o scurtă convorbire
Care din nefericire
Uneori e conjugală.

SIN ARION

În rai ajunsă, o ciocănitoeare
Își alesese ca preocupare
Să ciocănescă-n pomi pe indelete
Nu ode și nici innuri ori sonete
Ci cîntecu-i stupid pe-aceeași notă
Din care nu se pricepea o iotă.
Așa că în acel imens Eden
Nu reușise nici un biet catren
Ci tot tic-tacul ei plictisitor
Și câteodată chiar asurzitor.
Ciocănitoearea uluind toți sfinții

MIHAIL COSMA

Se cățără în Pomul Cunoștinții.

Bătrînul pom, curînd, într-adevăr,
Nu doar că nu mai coapse nici un măr,
Dar, deranjat profund în miezul său,
Nu mai știa ce-i bine și ce-i rău,
Ce e frumos și ce-i urît,
Dar nu numai atît,
Mulți ascultînd-o pe ciocănitoeare
Cum se produce fără încetare
Au bătut-o chiar că-i creatoare.

SĂ FIE OARE DRAGOSTE?

(URMARE DIN PAG. 10)

singură întrebuintare; folosește-l și aruncă-l. Sofiei i-a plăcut grozav asta și casa noastră s-a transformat într-o viață casnică de hirtie. Cearșafurile — întotdeauna noi — se foloseau numai o zi. (Doamne, dacă ai știți cît de tare foșnesc!) Tot așa și prosoapele, batistele și celelalte. Farfuriile din carton, de asemenea, nu trebuiau spălate: am mincat și le-am aruncat la crematoriu. Iată așa, de o săptămînă și ceva, am mincat cu furculițele, lingurile și cuțitele întrebuintîndu-le o singură dată. Iar aseară Sofia mi-a propus să trecem și la lenjeria de corp de o singură folosință. Am refuzat categoric. Ea a izbucnit în plîns.

— Dragul meu, îmi spuse, oare într-adevăr nu mă mai iubești de loc?

— Ba te iubesc, i-am răspuns eu, dar viața noastră a devenit exagerat de curată.

— Ah, scumpul meu, dragostea e întotdeauna curată. Ea nu poate fi niciodată prea curată. Așteaptă-mă o clipă, să-mi spăl dinții ca să te sărut...

— Iată așa stau lucrurile, dragă prietene. Asta e viața mea, spuse Otto oftînd și încheind povestea sa amară. Nu pot s-o mai îndur. Am hotărît să divorțez.

— E adevărat, pe noi bărbații, cu timpul pasiunea femeilor pentru curățenie ne exasperează, însă, poate că nu merită să te desparti dacă vă iubiți.

Otto își îndreptă privirea tristă către mine și-mi spuse cu amărăciune:

— Viața noastră familială este cea mai igienică. Cred că nimeni din toată Finlanda nu trăiește mai curat decît noi. Soția mea s-a dezinfectat atît de mult încît nu mai sint apt s-o înșel. La fel și dragostea Sofiei pentru mine este într-adevăr absolut curată, dar... dar...

— Ei ce-i? Spune pină la capăt.

— Mi-e frică.

— Ți-e frică? De ce?

— Înțelegi... Progresul nu are limită. Acum am trecut la lenjeria și vesela de o singură folosință. Dar mai departe ce va fi? Poți fi sigur că, într-o zi, Sofiei mele nu-i va veni în minte ideea de a introduce și pe soțul său în circuitul de o singură întrebuintare? Nu, divorțez! Cît se poate mai curînd!

Otto Kolula a plecat de la mine tîrziu de tot, fără să fi primit sfatul căutat.

Dimineața, nevastă-mea m-a întrebat:

— Ce-i cu tine? Ai luat vreun medicament?

De ce miroase a farmacie în cabinetul tău? I-am explicat că ieri, Otto Kolula, a lăsat aici aroma dragostei curate, dar ea s-a simțit ofensată și mi-a răspuns:

— Te rog, nu fi cinic!

În românește de IACOB BABIN

V. CRIȘAN

DIN

POSTA REDACTIEI

EPIGRAMME

**Unui volum greu de înțeles,
cu titlu pretențios.**

*Din volum eu, «nătăflețub»,
După un efort cam mare
Reșinui în minte clare
Numai titlul și cu... prețul.*

Unui poet

*Volumul tău pus în vânzare
L-am așteptat cu nerăbdare
Acum, în timp ce-l răsfoiesc,
Mă... liniștesc.*

Nicu M., — Deva —

EPITAFURI

Unui solist de muzică ușoară.

*La capătul acestui drum
M-aplec sub piatra funerară
Și îți doresc măcar acum
Să-ți fie muzica... ușoară.*

Nelu Bocănețcu — Bacău —

Unui ipohondru.

*Ajuns pe ultimul meu drum
Vă-nireb pe tonul cel mai grav:
Cum, nu mă credeți nici acum
C-am fost bolnav?*

Ghiocel Constantinescu
—Ploiești—

Unui ciubucar.

*Cunoscându-ți bine hramul
(Spune lumea pe furieș)
Moartea ce-și făcuse planul
Te-a luat drept un... bacșiș.*

Orunstein Jean —Loco—

Unui cîrpănos.

*Atît a fost de cîrpănos
Că pin-la groapă a mers pe jos*

Ardeleanu Muntean Nicolae
—Deva—

Unui agronom.

*El pe cîmpuri toată viața.
Cercetînd a dat ocolul
Terminînd cu suprafața
Cercetează-acum... subsolul.*

Unei actrițe.

*Spunea cît o ținea gura:
— «Nu pot suferi dublura!»
Dar aici ce n-ar fi dat
Alta ca s-o fi dublat.*

Unui frizer.

*Orlîhnește-acum sub iarbă
Dar regretă că aici
N-are foarfece și brici
Că-n cer sfinții toți au barbă.*

Unui econom.

*Sînt, mărturisesc, băiete,
Mulțumit de veșnicie:*

*Nu mi-e foame, nu mi-e sete
Și nici nu plătesc chirie.*

Unui pictor.

*Toată viața cum se știe
Naturi moarte a pictat.
Acum treaba s-a schimbat.
El e mort... natura-i vie.*

Neagu Iulian —Ploiești—

CUGETĂRI:

● Cînd ești mulțumit de viață
și țipătul cucuvelei pare armonios.

● Numai în fotografie întîlnești
o femeie ideală: este frumoasă, te
privește blind și... tace.

● Păzește-te de aproapele tău
ca de tine însuți.

● De omul flămînd te saturezi
curînd.

● Unii oameni sînt în stare să
ceară despăgubire și pentru bîta pe
care au rupt-o pe spatele tău.

● Nimeni nu e atît de nefericit
încît durerea de măsele să-i prici-
nuiască bucurie.

Ștefan Ladrominean
— Sibiu —

USA

Ca să nu-l mai deranjeze nimeni
și-a făcut casa fără ușă. Oamenii
nu aveau unde să bată și plecau.
Ieri a avut o vizită. Cel ce venise nu
obișnuia să bată la ușă.

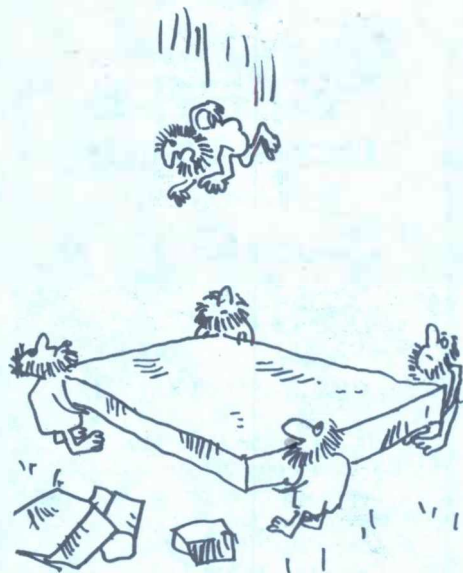
Nicolae Gherman
— Mediaș —, elev cl. a XII-a

SCRISOARE DIN SPITAL

Draga mea,
Am așteptat și azi un răspuns de la
tine
Deși te știu cît ești de ocupată.
De două zile-ncoace mă simt mai bine
Ca niciodată
Și mîncînc crunt.
Totmai că mi-au adus suplimentul:
Trei eugenii și o felie de piine cu unt.
După impresia mea
— Prea multă atenție-mi dau —
Peste o oră mă vor opera.
Gîndul meu e numai la tine...
Am consimțit să-mi transplanteze
O inimă de cîine.
Crede și tu; alta nu au.
Și nu toată,
Ci doar porțiunea calcinată
De ochii tăi prea albaștri.
Te sărută HAU-HAU

Filip Ciuc,
com. Frătăuții Noi, jud. Suceava

ASCIU

C. BOTEZATU

— Știți, mie îmi plac foarte mult
caricaturile lui Jo Teodorescu!

**DE LA
MINE
LA
SPITAL**

(URMARE DIN PAG. 5)

— Ceferist?
— Navetist. Dar nu e greu. Nici 300 de
kilometri pe zi.
— Și merge?
— Merge, că am abonament și revine mai
ieftin...
După ce m-am dezmeticit, l-am măsurat
din cap pină în picioare. Arăta bine, fraerul.
Elegant, grăsuț, bine dispus, optimist. Mă ia
dînsul la rost:
— Ce mă privești atît de curios?
— Măi șmechere, tu nu faci naveta?
— Ba da. De acasă la spital și retur. 500 de
metri.
— Păi bine, tovarășe, cu sistemul ăsta nici
nu simți că ești medic. Fac pariu că nu ști
măcar ce gust are apa de plumb.
Fraerul venise la specializare pentru trei
luni în București și în vreme ce eu mă spălam
pe dinți în stație la Crivina și-mi legam șire-
turile la Buftea, fraerul fusese avansat în grad.
Ca să vezi, dom'le, cît timp îți iau șireturile
astea!

MECIUL CU PORTUGALIA

SCURTE SECVENȚE DIN TABĂRA TRICOLORILOR

ANGELO NICULESCU

DAN COE

DOBRIN

DUMITRACHE

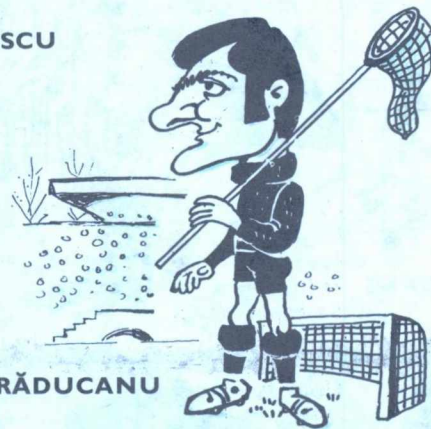

BARBU

Dr. TOMESCU

Maseurul TUDOSE

RĂDUCANU

Desene de AL. CLENCIU

«UITUCII»

Tema uitării a constituit de-a lungul veacurilor subiectul a nenumărate istorioare, unele hazlii, altele de-a dreptul dramatice și nu este cazul și nici locul să le enumerăm.

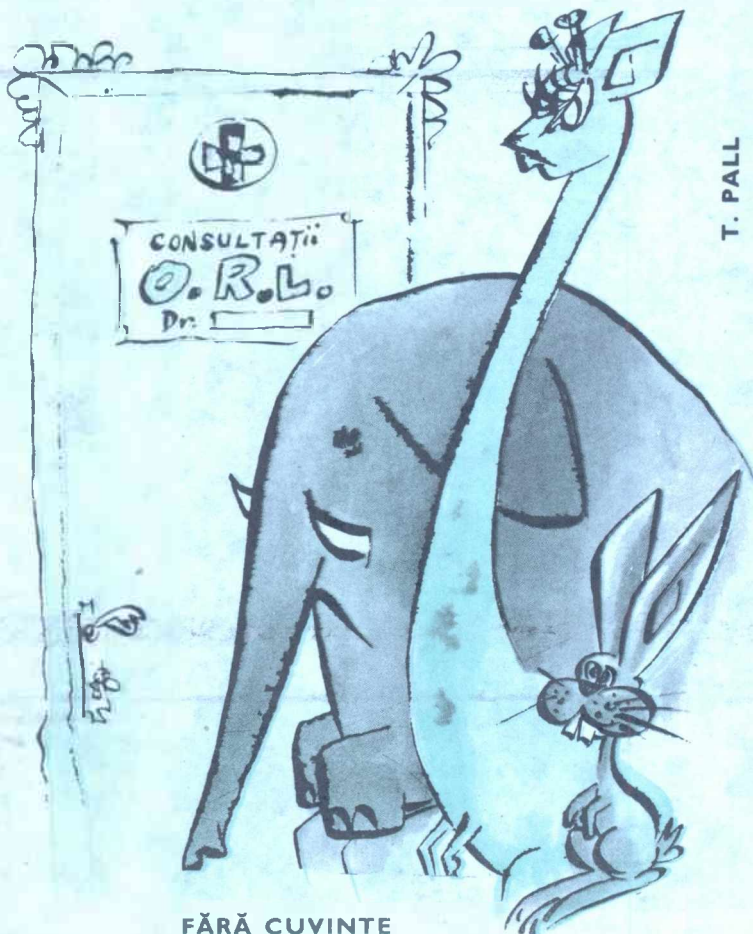
Există însă o categorie de «uituci», a căror tagmă prezintă amnezie numai atunci când au anumite obligații față de societate. Această categorie care în orice împrejurare își reclamă sus și tare drepturile făcând abstracție de îndatoriri, deranjează total și ne obligă să le redresăm memoria.

Spre exemplu, în Craiova, în cartierul Brazda lui Novac, locatarul Contar Dionisie din blocul «G-3» caută să dea uitării o restanță la cotele de întreținere, care însumează 1 372 de lei. Luchian Virgil, din același imobil are o amnezie în valoare de 1 584 de lei.

Mai bine «cotat» decât ei este Boșneanu Aurel din blocul G-7, care nici la 1 874 de lei încă nu s-a oprit. Dar cel mai bine situat este vecinul lui Boșneanu, Dulpea Ion, care a urcat pînă la cota 4 020, de unde a uitat să mai coboare.

Și când te gîndești că, dacă pe toți restanțierii ăștia i-ai lua la «bani mărunți», ai constata, fără a fi o coincidență întîmplătoare, că ei locuiesc chiar în cetatea... banilor.

După cum se vede, în privința cotelor, susnumiții au... cotit-o pe un drum greșit. Deși ei nu plătesc prin virament, (între noi fie vorba; nu plătesc de loc) este cazul să... vireze.

T. PALL

FĂRĂ CUVINTE

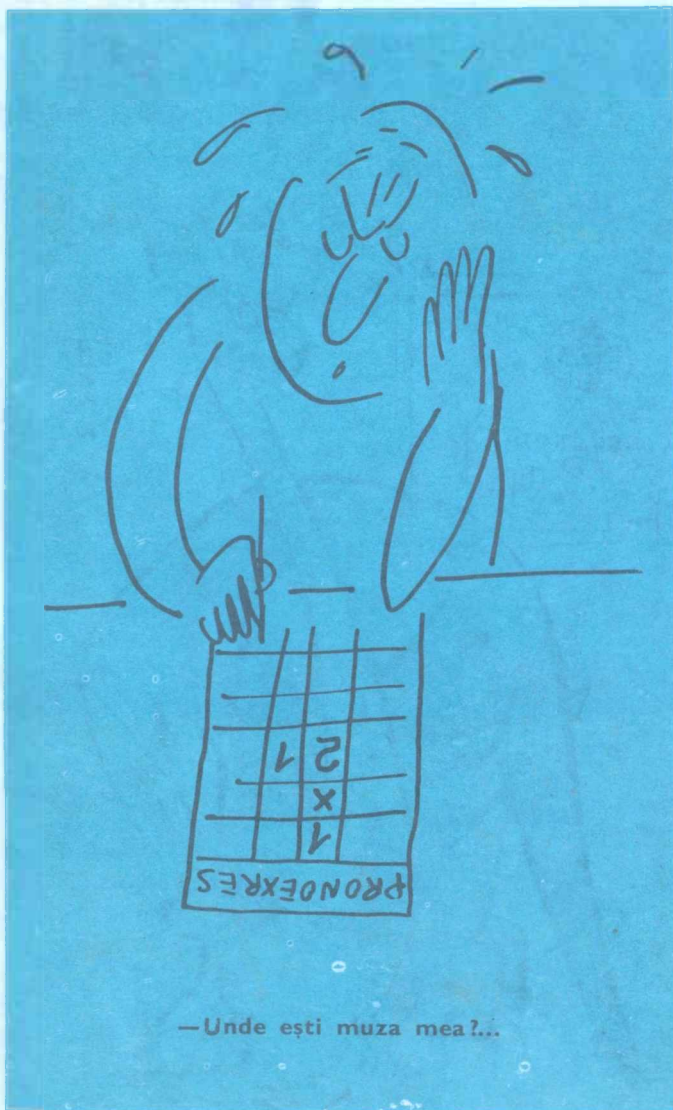
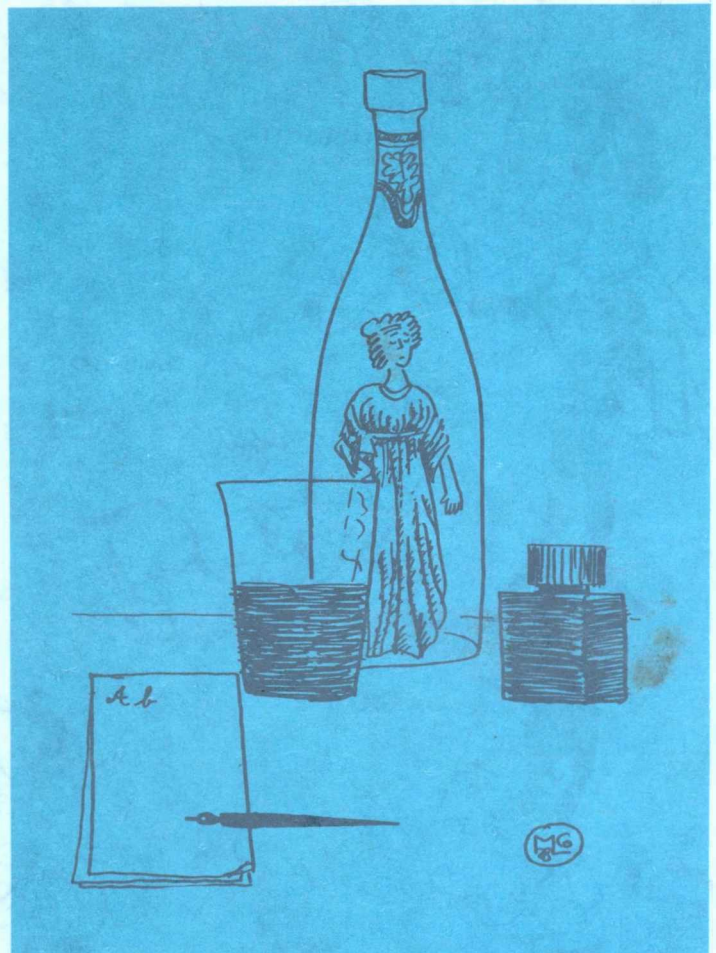
URZICA

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

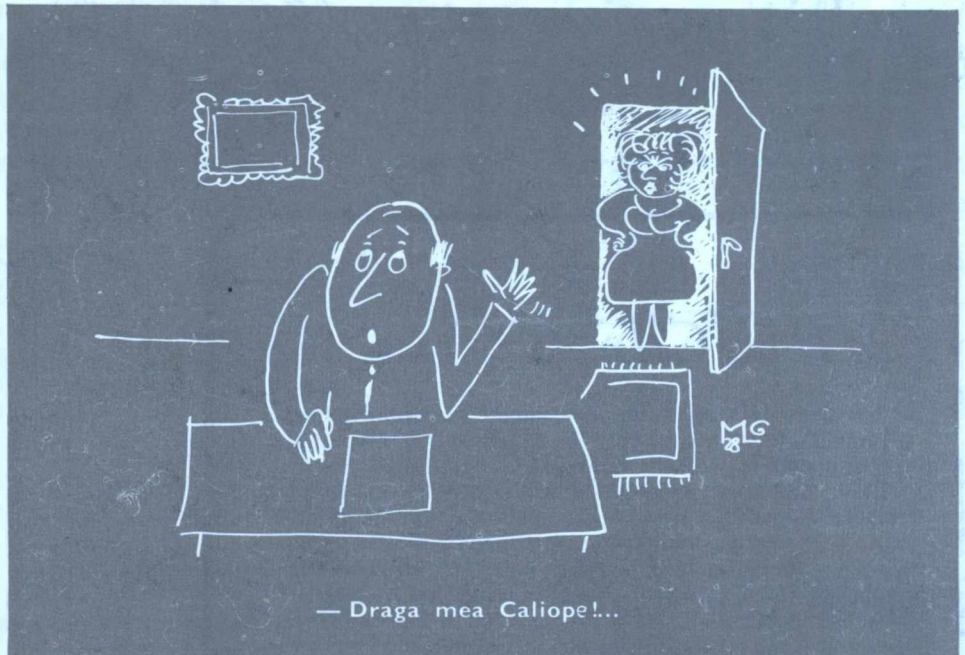
POETUL SI MUZA...

— Ajută-mă să fiu un scriitor mare!...

— Unde ești muza mea?...

— Draga mea Caliope!...

